

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 568/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. júla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Marcelom Dolobáčom, PhD., Žižkova 39, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 55/2007 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 411/2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Marcelom

Dolobáčom, PhD., Žižkova 39, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 55/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 411/2015.

Zo sťažnosti a z pripojených príloh sťažovateľa vyplýva, že «Ústavný súd nálezom zo dňa 24. marca 2015 sp. zn. III. ÚS 20/2015-24 rozhodol, že základné práva sťažovateľa porušené boli, prikázal Okresnému súdu Bratislava I konať bez zbytočných prieťahov a uložil mu povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia. Finančné zadosťučinenie ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, a to z dôvodu, že: „sťažovateľ zásadným spôsobom prispel k predĺženiu priebehu napadnutého konania.“

Okresný súd Bratislava I pred nadobudnutím právoplatnosti vyššie uvedeného nálezu ústavného súdu vo veci ochrany osobnostných práv sťažovateľa rozhodol tak, že žalobu sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu však bolo podané odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave do dnešného dňa nerozhodol.

Od podania žaloby sťažovateľa na ochranu jeho osobnostných práv uplynulo už takmer 9 rokov, napriek tomu stále nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Konanie pred Okresným súdom Bratislava I v spojitosti s konaním pred odvolacím Krajským súdom v Bratislave možno vyhodnotiť ako súvislý prieťah trvajúci takmer 9 rokov.».

Sťažovateľ ďalej uviedol, že „Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru sťažovateľa ide v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C/55/2007 o skutkovo jednoduchú vec, ktorá nevyžaduje rozsiahle dokazovanie. Preto nemožno tolerovať, aby bola dĺžka konania takmer 9 rokov. Sťažovateľ bol v rámci svojich možností (výkon trestu odňatia slobody) súčinný a výrazným spôsobom neprispel k neúmernej dĺžke súdneho konania. Okresný súd Bratislava I však vo veci dlhodobo neuskutočňoval žiadne úkony, pričom aj úkony, ktoré vykonal boli nesprávne (napr. rozhodnutie, ktorým sťažovateľovi nebolo priznané právo na oslobodenie od súdneho poplatku), preto je výlučne zodpovedným za namietané prieťahy v konaní. Sťažovateľ sa žalobou v konaní pred

okresným súdom domáhal iba toho, aby neboli porušované jeho osobnostné práva. Napriek tomu, že ide o naliehavú vec, o ktorej by súdy mali rozhodovať čo možno najrýchlejšie, na vymoženie svojich práv čaká sťažovateľ už takmer 9 rokov.

Sťažovateľ si uvedomuje, že vo veci priesťahov v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 12C/55/2007 už podával ústavnú sťažnosť, má však za to, že sa tento návrh netýka rovnakej veci, keďže v predmetnom konaní pred okresným súdom dochádza k ďalším priesťahom, čím celková dĺžka konania už presiahla deväť rokov. Okresný súd Bratislava I porušuje príkaz vyslovený v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/2015-24, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov. S ohľadom na vyššie uvedené, je tak sťažovateľ názoru, že táto ústavná sťažnosť je prípustná.“.

Na základe citovanej argumentácie sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní, prikázal okresnému súdu a krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných priesťahov a priznal mu úhradu trov konania v sume 498,73 €, ako aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto:

„Kvôli priesťahom v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I trpí sťažovateľ negatívnymi následkami, a to konkrétne stresom, traumou, krivdou, ponížením a pocitmi právnej neistoty a bezmocnosti z toho, že mu je takmer deväť rokov odopieraná spravodlivosť.

Zároveň je potrebné brať ohľad na to, že k zásahu do základných práv a slobôd došlo štátnym orgánom a nie súkromnou osobou. Priznané primerané finančné zadosťučinenie by zároveň malo pôsobiť preventívne a represívne.“

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyzval predsedníčku okresného súdu, aby sa k nej vyjadrila. Vo vyjadrení z 1. júla 2016 predsedníčka okresného súdu okrem iného uvádza:

„K samotnému priebehu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C/55/2007 poukazujem na vyjadrenie súčasnej zákonnej sudkyne. Stotožňujem sa s vyjadrením zákonnej sudkyne, podľa ktorého k neprimeranej dĺžke konania prispel samotný sťažovateľ - navrhovateľ.

V prílohe tohto listu Vám zasielam Upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti zo dňa 06. 05. 2014 číslo spr. 2070/2014, ktoré obsahuje podrobnú chronológiu vykonaných úkonov a v ktorom som skonštatovala, že v počiatočných fázach konania došlo k objektívnym prieťahom, následne však súd vo veci riadne a bezprieťahovo konal. Vo veci bolo dňa 14. 05. 2015 rozhodnuté rozsudkom, proti ktorému sťažovateľ podal odvolanie; spis bol dňa 14. 10. 2015 predložený Krajskému súd v Bratislave.“

Z predloženého spisového materiálu ústavný súd zistil, že okresný súd po vydaní rozhodnutia vo veci a vykonaní úkonov súdu prvého stupňa v súvislosti s podaním odvolania sťažovateľom predložil 14. októbra 2015 súdny spis na odvolacie konanie krajskému súdu, ktorý podľa zistení ústavného súdu dosiaľ o odvolaní nerozhodol.

Ústavný súd ďalej zistil, že v napadnutom konaní už nálezom sp. zn. III. ÚS 20/2015 z 24. marca 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť 8. júna 2015, vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov. Ústavný súd zároveň označeným nálezom priznal sťažovateľovi úhradu trov konania a vo zvyšnej časti jeho sťažnosti nevyhovel. V odôvodnení nálezu sp. zn. III. ÚS 20/2015 z 24. marca 2015 ústavný súd okrem iného konštatoval, že sťažovateľ zásadným spôsobom prispel k predĺženiu konania tým, že sa odmietol podrobiť výsluchu pred dožiadaným orgánom, podal trestné oznámenie na zákonnú sudkyňu a opakovane sa dožadoval zmeny právnych zástupcov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/2015 z 24. marca 2015

V zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej už ústavný súd rozhodol.

S poukazom na citovaný § 24 zákona o ústavnom súde ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej zbytočné prietahy v napadnutom konaní spôsobené postupom okresného súdu v období do nadobudnutia právoplatnosti nálezu sp. zn. III. ÚS 20/2015 z 24. marca 2015, t. j. do 8. júna 2015, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 20/2015 z 24. marca 2015

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd pri posudzovaní tejto časti sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ mu podal sťažnosť (6. júna 2016) potom, čo okresný súd v jeho veci už rozhodol rozsudkom sp. zn. 12 C 55/2007 zo 14. mája 2015 a zároveň už aj vykonal úkony súvisiace s predložením spisu na odvolacie konanie a spis predložil v dôsledku sťažovateľom podaného odvolania krajskému súdu (14. októbra 2015).

V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd zdôrazňuje, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú

preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, IV. ÚS 369/08).

Z uvedeného možno vyvodit' záver, že okresný súd v čase podania sťažnosti už nemohol svojím postupom v napadnutom konaní porušovať základné právo sťažovateľa garantované čl. 48 ods. 2 ústavy a ani jeho právo vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 411/2015

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 411/2015 ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že od predloženia veci odvolaciemu súdu do podania sťažnosti ústavnému súdu uplynulo len necelých osem mesiacov. Uvedená dĺžka napadnutého odvolacieho konania teda už na prvý pohľad signalizuje, že doterajším postupom krajského súdu v napadnutom konaní k porušeniu sťažovateľom označených práv nemohlo dôjsť.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej už mnohokrát vyslovil, že k iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp.

odopreniu základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 358/08).

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti dospel k záveru, že doterajšia dĺžka napadnutého odvolacieho konania vylučuje, aby ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol (vzhľadom na intenzitu prípadných nedostatkov v postupe krajského súdu) vysloviť porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je závislé od vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júla 2016